

რეაზი

ქრონიკული
გაზეთი

№ 24. დეკემბერი 1938 წ. გაბ-გა „კომუნისტი“ ფასი 60

ა.ვ. 38

ნახ. ან. კანდელაკისა.

— ორპირი და მდიკვნელი
 არ დაეინდოთ, გავცილოთ,
 ოცდაცხრამეტ წლისათვის
 დავტრიალდეთ საკბილოდ.

11/1 9.49
 12

ჭკადმო უკოს

ზოსიმეს საფანელი შემოაკლდა. დიახაც დიდი იყო მისი მწუხარება.

„მომხსენე მე უფალო, ოდეს მოხვიდე სუფევეთა შენითა“, — ლოცულობდა იგი, მაგრამ თან უმატებდა: „ნურც იმას დაივიწყებ მუუფეო, რომ სანამ შენი მეორედ მოსვლა დადგებოდეს, მე შიმშილით სული ამომხდება, თუ ასე გაგრძელდა. ამიტომ, უფალო, მომხმადლე შე პური ჩვენი არსობისა და თანადგებნიც თან მოაყოლე“.

გაუჭირდა ზოსიმეს. ეკლესიაში აღარაინ დადის, საკურთხი და სხვა მისთანანი გაჭკრენ, ვითარცა თოვლინ შარშანდელნი.

— მე გეუბნებით, შეიბრალეთ სულნი თქვენნი. თორემ ჯოჯოხეთში მოხვდებით და გვიანდა იქნება თითზე კბენანი, — ემუქრებოდა იგი ყოფილ მრევლს.

— რატომ ზოსიმე, ვითომ რა აქვს ჩვენს სულს შესაბრალისი?

— პირველ ყოვლისა ის, რომ ღმერთი დაივიწყეთ და ეკლესიაში არ დადებართ. თქვე უგუნურებო, სამოთხეში აღარ გინდათ მოხვდეთ?

— ზოსიმეჯან: წელს შრომა-დღეზე ათი კილო გამოდის, თორმეტ მანეთამდე ფულად და მრავალი სხვა. თეატრი გვაქვს, სკოლა, კინო, პატეფონი, წიგნი და რადიო, ტანისამოსი და ფეხსაცმელი. ვითომ სამოთხეში ამაზე ძვირია შრომა დღე?..

გაბიაბრუებული ზოსიმე გაჩუმდებოდა.

ერთ დღეს მან განაცხადა, რომ ეკლესიაში ნამდვილ ჯვარცმას მოიტანს.

— მე მოვიტან ჯვარცმას უფლისა იესო ქრისტესი და ნახავთ, რა სასწაულებს მოახდენს, — უთხრა მან რამდენიმე ხანდაზმულ მეზობელს და ქალაქისაკენ გაემგზავრა, იქ მან დიდხანს იხეტიალა ნაცნობ მღვდელ-მონაზვნებში და ბოლოს იშოვა კარგად გაკეთებული მარმარილოს ჯვარცმა.

სიხარულით წაიღო-სოფელში, მაგრამ მატარებლიდან გადატანისას ვაგონიდან გადმოუვარდა და დაემსხვრა.

დაღონდა ზოსიმე. უკან დაბრუნების თავი აღარ ჰქონდა. დამმარებული წამოვიდა და სადგურის უკან ბაზარში გაიარა. ვაჭრობა იყო გაცხარებული.

ზოსიმე მიუახლოვდა ერთ უცნობს, რომელიც სახით ცოტათი ჩამოჭავდა ქრისტეს.

— რას ჰყიდი? — შეეკითხა ზოსიმე.

— ბაჭიას... მუშაობას ტყეში სიარული და ბაჭიების ჭერა მირჩენია, — უპასუხა ზარმაცმა.

— როგორ ჰყიდი?

— სამი მანეთი.

— წამოდი ჩემთან..

ბაჭიებით მოვაჭრე გაჰყვა. ზოსიმემ მას აუხსნა თავისი ვაჭირვება. „აი შეილო, ჯვარცმა გამიტყდა, შენ უნდა იკისრო იესოს მაგივრობა. წამოდი, ჯვარზე გაგაკრავ, არაფერს გატყენ, ოღონდ რამდენიმე საათს უძრავად იყავი, რომ მლოცველები დავარწმუნო“...

— მერე რამდენს მომცემ?

— თუმანს.

— თუმნად გავსწიო ქრისტეობა? მაგას ასი მანეთი დასჭირდება. — რას ამბობ ბიჭო ას მანეთად მამა-ღმერთს ვიყიდი. ოცს მოგცემ. ბევრი ვაჭრობის შემდეგ ხუთ თუმანზე შეთანხმდნენ.

ზოსიმემ სახლში მიიყვანა „ქრისტე“. ასვა, აჭამა და დააძინა. თითონ კი ფიცრებიდან დიდი ჯვარი გააკეთა და ეკლესიაში წაიღო. აღიონზე ზოსიმემ გააღვიძა ახლადმოყვანილი „იესო“ ეკლესიაში მიიყვანა და „ჯვარს აცვა“.

მზის ამოსვლისთანავე დაუარა მან მეზობლებს და ახარა, რომ ჯვარცმული იესო უკვე ეკლესიაშია.

ეს ამბავი მთელმა სოფელმა გაიგო. ცნობისმოყვარეობამ ბევრ წაიყვანა ქრისტეს სანახავად. მიდიოდნენ, უცქეროდნენ და განცვიფრებული რჩებოდნენ, რომ ჯვარზე მართლა აღამიანი იყო გაკრული. რომლისთვისაც ზოსიმეს ეკლის გვირგვინიც ჩამოეფხატა თავზე. საწყალ „ქრისტეს“ სჩველვდა ეკალი, იგი ითმენდა, მაგრამ ზოგჯერ საშინლად დაიღმიჭებოდა, რამაც შიმის ზარი დასცა ზოგიერთებს.

კუთხეში ბაგრატი იდგა. თავის დროზე მას კარგი მამული ჰქონდა, მაგრამ ჩამოართვეს. თავისთვის იყო, კოლექტივს არ ეკარებოდა, მაგრამ საყვედურსაც არ ამბობდა. პირიქით „აქებდა“ კიდეც.

ახლა სულგაკმენდილი ბაგრატი შორიდან შესცქეროდა იესოს და ტანში ჟრუანტელი უვლიდა. ვეღარ მოითმინა, ზოსიმესთან მივიდა და წასჩურჩულა:

— მამაო, გვედრები, ეს ხალხი გაუშვი გარედ, შენც გაჰყევი, მინდა მარტომ ვილოცო, ერთი ბატკანი შენი იყოს. ეს თქვა და ისევ კუნჭულში მიიმალა.

ბატკნის ხსენებაზე ზოსიმეს ნერწყვი მოუვიდა, რადგანაც მაშინვე შემწვარი კანკი წარმოუდგა თვალწინ. მან დაუყონებლივ შეასრულა ბაგრატის თხოვნა და ეკლესიაში მყოფნი გარედ გაიყვანა.

ბევრს არც კი შეუჩნევია ეკლესიაში ბაგრატის დარჩენა. რამდენიმე ახალგაზრდა ბიჭმა დაინახა მხოლოდ. როცა ზოსიმემ გარედან კარი მიხურა ეს ბიჭები ჭუჭრუტანებიდან მივიდნენ და ყური დაუგდეს. ამის დანახვაზე სხვებმაც ხმა გაკმინდეს და კარებს მიუახლოვდნენ.

ზის საყდარში მარტოდ დარჩენილი ბაგრატი სიხარულითა და მღელვარებით მიუახლოვდა „ქრისტეს“ და აღსარება დაიწყო:

— დიდება შენდა, უფალო იესო, დიდება შენდა. ამას რას ხედავს ჩემი თვალები მომისმინე უფალო და შემეწიე: თავის დროზე მდიდარი ვიყავი, მაგრამ ბედმა მიმუხთლა: ერთი ხუთასი თუმანი დენიკინს ვავუგზავნე, ბოლშევიკები ამოსწყვიტეთქო. არაფერი გამოვიდა. შემდეგ ერთი ათასი თუმანი მენშევიკებს ჩავაცეცხლე — ბოლშევიკები ამოხოცეთქო. აქაც მოგსტყუედი: შენც ხედავ, მაცხოვარო რა მოგვივიდა ჩვენ და რაყოფაში არიან ესენი...

— ახლა აღარაფერი დამრჩა, — შეჰღრიალებდა ბაგრატი, — მაგრამ რაკი შენ გიხილე, ჩემს ბედს ძალი არ დაჰყეფს. გავლატაკდი, გაიღე მოწყალეობა და მომეცი ერთი ათასი თუმანი... მომეცი ათასი თუმანი, ხელს მოვიტობ და ისევ შენ შემოგწირავ...

გარეთ მყოფთ გარკვევით ესმოდათ ბაგრატის ლაღლი.

— მომმადლე უფალო იესო, ათასი თუმანი, ათასი თუმანი არაფერია, მე კი გამაქეთებს... მომმადლე ათასი თუმანი...

ამის საპასუხოდ ეკლესიიდან წვრილი და გაბზარული ხმა მოისმა. ლაპარაკობდა „ქრისტე“, რომელსაც ბაგრატმა თავი მოაბეზრა ამდენი ხვეწნით და ამოდენა თანხით:

— აქედან დამეკარვე — ხრინწიანი ხმით უყვიროდა „ქრისტე“, — მოთმინებიდან ნუ გამომიყვან, მე აქ რალაც ხუთი თუმნის გულისათვის კახურ ჩურჩხელასავით ვკიდივარ, საიდან მოგაშავო ათასი თუმანი...

— მიშველეთ — დაიყვირა ბაგრატმა და გარედ გამოვარდა. მას მოსდევდა ფეხშიშველი „ქრისტე“, რომელსაც ეკლის გვირგვინი მოეხადა ხელში დაეჭირა და ზურგსა და თავში ურტყამდა გაქცეულ ბაგრატს.

— მე შენ მოგმადლი ათას თუმანს, რამდენი ბაჭია უნდა გავყიდო, რომ ათასი თუმანი შეგვგროვო სამი ათასი? მერე სად არის სამი ათასი ბაჭია — უცებ გაახსენდა მას და ხალხს მოუბრუნდა.

ზოსიმე გაპარულიყო.

ხალხი სიცილით იჭაჭებოდა.

ბაჭიებით მოვაჭრემ ერთი გადახედა მათ და თითონაც მოუსვა.

აღლარა-აღლარასან.

საურანგეთ-გერმანია-ინგლისის „კავშირი“

ხედი წინიდან.

ხედი უკანა მხრიდან.

„დიეტურ“ სასადილო

პოლიკარპეს კუჭი სტკივა,
ძლივს დადის უბედური,
მას ექიმმა დაუნიშნა
სადილები დიეტური.

დიეტური სასადილოს
როს შეაღო ფრთხილად კარი —
იქნებოდა ჩვენებურად
ასე — სამის ნახევარი.

იჯდა, მსახურს მოელოდა,
მაგრამ იგი არსად ჩანდა,
კარგა ხანის გასვლის შემდეგ
იგი მტრედი მოგოგმანდა.

— რას მიირთმევთ?
— მომიტანეთ —
ქათმის სუფი, თეთრი პური,
წიწილი და ბრინჯის ფლავი
საგანგებო, დიეტური!

ჩაიწერა და მყის გაჰქრა,
იგი მტრედი, საამური,
და საათის გასვლის შემდეგ
მოიტანა მხოლოდ პური.

გადის ხანი... მაინც არ ჩანს
იგი მტრედი, სანატრელი,
და საწყალი პოლიკარპე
ყვირის ბრაზით განახელი:

— ბათომიდან ხომ არ მოვაქვთ
თქვე ოხრებო, ეგ სადილი!
აქ კირილე გამოჩნდება —
თვითონ გამგე, კაცი ზრდილი:

— რა გაცხარებთ, მოთმინება
არის თქვენთვის უკეთესი,
დიეტური სასადილოს
არ გცოდნიათ, გატყობთ, წესი!

„სადილის წინ აღელვება
არის თქვენთვის დამლუპველი,
თქვენ ექიმმა ხომ გირჩიათ
არ გამოთო კერძი ცხელი?!“

„აი, ხედავთ, უკვე მოაქვთ,
სადილებით მოდის ქალი“.
პოლიკარპემ, დამწუხრმა,
დააჰყიტა მყისვე თვალი.

და გაჰკვირდა: სუფის ნაცვლად
წინ დაუდგეს ცივი ბორში,
და წიწილის მაგიერად
მოხარული ხმელი დოში...

— აბა ეს რა მომიტანეთ! —
პოლიკარპე ჰყვირის, წყრება,
მაგრამ პასუხს არგინ აძლევს
ალარავის ეყურება.

დაიღალა პოლიკარპე,
ლოდინი ვერ შესძლო კვალად,
ერთი კიდე შეუკურთხა
და ქურდივით გაიბარა.

ცხელი ოფლი მოიწმინდა,
ცოტა გულიც მოიფონა,
სასწორისკენ გაემართა
და სასწრაფოდ აიწონა.

ხედავს, რომ ამ წვალემაში,
დაჰკლებია ორი კილო!
და დასწყევლა სამუდამოდ
დიეტური სასადილო.

ბრძოლა წინა

კითხულობს თუ არა...

მის მიერ ხელმოწერილ განცხადებებს ჭიათურის ქალ. საბჭოს თავმჯდომარე.

დიდაარს ალლაჰი. ამბობენ, რომ სასწაულები მხოლოდ ძველ დროში ხდებოდაო. მაგალითად, მოსემ დაჰკრა თავისი სამადლიანი კვერთხი, შუა გააბო მეწამული ზღვა, გამოჩნდა ზღვის ფსკერი და გრძელწვერიანმა წინასწარმეტყველმა ეგვიპტედან გაძევებული რამოდენიმე ათასი ებრაელი უვნებლად გადაიყვანა მეორე ნაპირსაო. ან და: ბიბლიურმა „სპორტსმენმა“, სამსონმა, ჩვეულებრივი ვირის ძვლით (ყბის ძვალს ასახლებენ) ფილისტიმღერთა სამი ათასი ჯარისკაცი დახოცაო.

მაგრამ თუ გულისხმიერებით დავუკვირდებით, სასწაულებს ჩვენ დროშიაც წავაწყდებით.

მაგალითად, არც ისე შორეულ წარსულში, პროფ. სარგის თმოგვი... (უკაცრევად) კაკაბაძემ, შოთა რუსთაველი მეთორმეტე საუკუნიდან მეთოთხმეტე საუკუნეში გადმოახტუნა და ეს არნახული ოპერაცია ისე ხელმარდად

გააკეთა, რომ დიდ მგოსანს არც ფიზიკური და არც სულიერი ზიანი არ მიყენებია.

მეორე მაგალითი: ჩვენს პოეტს—გ. ქუჩიშვილს ერთი შეტევით შვიდი კათხა ლუდი დაუღვია და, წარმოიდგინეთ, არც მოცულობით და არც წონით ერთი მისხალიც არ მოუმატნია. მაგრამ ამ დროინდელ სასწაულმოქმედთა შორის ყველას სჭარბობს ჭიათურის ქალაქის საბჭო. ჩვენ დღემდე არც კი ვიცოდით და თურმე ამ ჩვენს საყვარელ ქალაქში ტრამვაიც მუშაობს, ტროლეიბუსიც და, ამაზე ხომ ზედმეტია ლაპარაკი,—ავტობუსებიც.

შენ არ გჯერა და შენთან ერთად არც მე მჯეროდა. ჩემო გულკეთილო მკითხველო, ასეთი გასაოცარი ამბავი, მაგრამ თუ წაიკითხავ ჭიათურის საბჭოს სავალდებულო დადგენილება № 2—„საჭაერო თავდასხმის დროს ჭიათურაზე და მის რაიონებზე მოსახლეობის მოქმედების წესების შესახებ“,—ყოველგვარი ეჭვი დაგეკარგება. ამ დადგენილების მე-15

პარაგრაფი გვაუწყებს: „მგზავრები ტრამვაის ვაგონებიდან. ტროლეიბუსებიდან და ავტობუსებიდან გამოვლენ და თავს შეაფარებენ უახლოეს სახლებს. მოსამსახურე პერსონალი (დისპეტჩერები, ვატმანები, კონდუქტორები) რჩებიან თავიანთ ადგილას, მაგრამ ხურავენ ვაგონებს და პუნქტების კარებს“ და სხვ.

ესლა ხომ დარწმუნდი, ჩემო მკითხველო, რომ ჭიათურაში ამა წელს 11 ოქტომბრიდან, თურმე, მექანიზებული ტრანსპორტი მუშაობს და ჩვენ კი, თბილისის დალოცვილი მოქალაქენი, ვზივართ და სრულებით არ ვიცით, თუ რა სასწაულები ხდება აგერ, ჩვენს საკუთარ ყურის ძირში.

დიდ არს ალლაჰი. მოდი ნუ გაიხსენებ უშრეტი ეჭვის ცეცხლით დამწვარ ჰამლეტის სიტყვებს:

„ბევრი რამ ჰხდება, ჰორაციო, ზეცად და ქვეყნად, რაც ფილოსოფოსთ სიზმრად არც კი მოლანდებიათ“!..

პლატონ-ბეი.

ბავშვებთან უსუსულობის

იბერიული სცენა

ვაი, რეიზა არ ჩავარდება ის დღე და არ დეიფშუკება, რა დღესაც მე ხელი მოვაწერე და ჩემს ლაფშიან აგრაფინას გადავეცი-დე. ამეილო სული, მოვეკვიდი, აღარ ვარ კაცი. რომ წააბზუებს იმ დროუნის და მოყობა ღრენას, ოცდაოთხ საათს იღრენს.

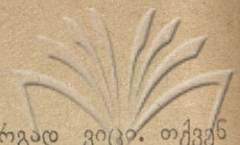
ნეტა რას მამადლის, ერთი კითხოს კაცმა! რომ ღრინავს, რას ღრინავს! ცხვირი იმხელა აჯის, რომ სამი სკა ფუტკარი ალხენად დეიბუდებს შიგ და ფეხები კი ნატანტარის ვოდოპროვოდნი ტრუბებს მიუგავს. ეს გლახის ჭირი სულ იმას მაყვედრის, ქორთა ვინმე ვიყავი, თავი შენთვის შევიინახე, მარტო შენ ჩავბარდიო. ხა! ხა! ხა! ხა! ღმერთო, ნუ გადამრევ. ბიჭო მარტო მე ჩამაბრდებოდა ეს ჯოჯო, აბა, ნუ გეშინიან, მის მოსატაცებლად საჭაერო ბრძოლას არ გამართავდენ სახენწიფოები.

არა, რამხელა გული აქვს ამ გამომცემელ ამოსაწყვეტს არ იტყვიით? რომ დეიჯინებს და იტყვის რაცხას, რავა, გადაათქმევიანებ თუ? აჰ! არ შეგკამოს ჭირმა.

აგერ წინაზე გადამეკიდა: „გინდა თუ არა თბილისში უნდა წამიყვანო და გამაგულავო“. ვიფიქრე, თუ ვაწყვიინე ახლა და ვარი უთხარი, მისთანა დროს გამიხსენებს, რომე თლათ მომშლის პრუქუნებში თქვა და უსიტყვოდ წამევიყვანე. შემოვედი შუაგულ ქალაქში და დევიინახე ერთი რაცხა პარავოჭივით მოგლიჯინობს. ჩოუქენია აგი დუნია ხალხი შიდ და მოჭკრის: ვიკითხე: რაია აგი თქვა და მითხრენ: „აგი ტროლემბრუსიაო, ათ შაურს გადინდი ბილეთში და მთელ თბლისს მოგარონიებსო“. აგი რავაც გეიგონა აგრაფინამ და იკვილა: „არიქა, ოლიფანტე, ჩამაჯინე და გამაგულავო“. ვეუბნები; მეიცა ქალო, დეითქვი სული, გევიგოთ კარგად რაშია საქმე, აქანა

მარცხს არ გადავეკიდოთ და ეს ვაი-ვაგლახით მოფოჩინებული ბა-ლანა არ წეიხდინო მუცელში თქვა. დეიწკო ბუზლუნი: „შენო, ფუ-ლის დახარჯვა გეზარებო, რაცხა ერთი კვერცხის ფასი უნდა ბი-ლეთს და შენ იგი ერთი კვერცხიც არ გემეტება ჩემდაო“, ველაპა-რაკები; ქალო, მე მარცხს ვერიდები, თვარა გროშებს სიამოვნებით დაგახარჯებ და უკან არ დევიხე თქვა, მარა აბაა... სულ გედირია, სულ ტლინკები ყარა ჯორივით. ამა დროს ქეც ჩამოდვა ის, რაცხა ტროლემბრუსია და შეიქნა ვააუშველეგელი. ვინ-ვის აწობა ვინ-ვის გლეჯს გაგება აღარაა. შეგლიჯინდა ეს მილეთი ხალხი, შევედი მეც. ამოჩოჩდა, რავაც იქნა, აგრაფინაც და ისაა შემოადგა შით ფეხი და ერთი დეიძახა რაცხამ „შუშუშ“-ო და მეიხურა კარები. მოასწრო კარებმა აგრაფინას, მეიტანია შიგ და უბედურმა სამ არშინზე გა-დმოავლო ენა. თურმე რაცხა გაზებით იხურება კარები და რომ მოუჭირა ამ გაზმა, სულ წიწკინ-წიწკინი დააწყებინა საცოდავ აგრა-ფინას. ვყვირი. ჩამიხრჩა ხმა. ვეხვეწები მძლოლს: — ე, ბიჭო, ნუ უჭერ, ცოტა „მოასლაბე“ თვარა გეიჭეჭყა აღამიანი თქვა, მარა ვინ გივდებს ყურს.

საწყალი აგრაფინა თანდათან პრტყელდება და პაპიროზის ქა-ლალდევით თხელდება. რავარც იქნა გააჩერეს მანქანა და აგი ტყლიპჩაქეული ქალი გადმევიყვანე ძირს, მარა რა-ლათ მინდა აწი. ის ბოვში ქე მისისისა მუცელში, სანაშენოთ ქალი აღარ ვარგა, მომავალზე რომ მაინც იფიქროს კაცმა და დავრჩი ასე გაუბედურებული და გაპარტახებული... ვაი, საცოდაო ოლიფანტე, რავა უძეოთ გადაშენდი და ჩაქრა შენი სანთელი.

თადეოზი თავჩაქინდრული იჯდა და ფიქრობდა:

— პართალი უთქვამს ფილოსოფოს პლატონს:... „შეირთავ—ინანებ, არ შეირთავ—ინანებ“. თუმცა ამას მეც კი ვიტყვი, ამას რა დიდი ფილოსოფოსობა უნდა? ალბათ მასაც ჩემსავით ჰყავდა რამდენიმე ცოლი და ცხოვრების მწარე გაკვეთილმა ათქმევინა ასე. ამბობენ—ქალები მამაკაცებზე მეტი არიანო. რა ბედლაძეწავარი გავხდი, რომ ერთი ხეირიანი ცოლი არ შემხვდა?

ამ ფიქრებში იყო იგი, როცა მეორე ოთახიდან მისი ცოლი (ამ შემთხვევაში უკანასკნელი) გამოვიდა და დაცინვით უთხრა:

- რავა ფილოსოფოს პლატონივით ჩაუქრებულხარ?
- სწორედ პლატონზე ვფიქრობდი ახლა და ალბათ იმიტომ.
- ჰი, პლატონზე ფიქრობს ვაჟბატონი! პლატონზე ფიქრს გირჩევენა ჩემს პალატოზე ფიქრო ვერა ხედავ შარშანდელი პალატო მაცვია. ამის გამო გარეთ ვერ გამოვსულვარ, თეატრში ვერ წავსულვარ ქალი. ცოლის შენახვა თუ არ შეგეძლო, რას მითხოვლობდი?
- ქალო, მე შარშანწინდელი პალატო მაცვია, მაგრამ...
- აბა, აბა, დააყენე ენა! მორჩა და გათავდა!

ვინ იცის, რით გათავდებოდა ცოლ-ქირის შორის ეს ლაპარაკი რომ კარებზე არ დაეკაკუნებინათ.

ცოლმა კარები გააღო და ოთახში ტყვიასათვით შემოვარდა ქალი. (ეს იყო თადეოზის მეორე ცოლი).

- თქვენ ვინ ხართ?— შეეკითხა ამაყად თადეოზის მეორე ცოლი უკანასკნელ ცოლს.
- როგორ თუ ვინ ბრძანდები? მე ამ ოჯახის დიასახლისი ვარ, თადეოზის ცოლი.
- მართალს ამბობს ეს ქალი?— შეეკითხა თადეოზის მეორე ცოლი.
- მართალს ამბობს.— მოკლედ უპასუხა თადეოზმა და ცოლებს ზურგი შეაქცია.
- თქვენ იცით არა, რომ მე ამისი ცოლი ვარ?— შეეკითხა მეორე ცოლი უკანასკნელს.
- დავილუბე!— გაიფიქრა თადეოზმა და დააპირა მეორე ოთახში გასვლა, მაგრამ ორივე ცოლი წინ გადაუშვა.

— მე ერთი საწყალი კაცი ვარ, მართალი და პატიოსანი. აი, აქა ხართ ორივე. მოილაპარაკეთ, მორიდდით, შეთანხმდით, საქმე მშვიდობიანად გაათავეთ და რასაც მომისჯით, ყაბული ვიქნები, რომელთანაც გინდათ იმასთან დაფრხები, ოღონდ კი საქმე მშვიდობიანად გათავეთ.— და თადეოზი მეორე ოთახში გავიდა.

ქალებმა ერთმანეთს გაკვირვებით გადახედეს. ღიმილმაც კი გადაიბრინა მათ სახეზე. მადლობის ნიშნად ერთმანეთს თავი დაუქნიეს და დაჯდნენ ერთმანეთის ახლოს.

— „გველსა ხვრელთი ამოიყვანს ენა ტკბილი მოუბარი“.— გაიფიქრა თადეოზმა, რომელმაც ეს სცენა კარგად დაინახა მეორე ოთახიდან ნახევრად გამოღებულ კარებში.

მაგრამ მოლაპარაკება არც ისე მშვიდობიანად დამთავრდა; როგორც პირველად პირი უჩანდა და როგორც ეს თადეოზს უნდოდა. ცოლების ხმამალალმა ლაპარაკმა, შიგდამიგ უწყაღურმა სიტყვებმა თადეოზი გაანერვიულა; და ოთახში ბოლთასა სცემდა.

— ვაიმე! დაიძახა თადეოზმა, და ცოლებთან შევარდა.

ცოლები ერთმანეთს თმაში ჩაფრენოდნენ.

— შესდექით, თავს უშველოთ, დავილუბეთ! — და თადეოზმა ძლივს გააშველა ისინი.

— რა იყო, რა მოხდა? — შეეკითხნენ ცემისაგან გაბრუებული ცოლები თადეოზს.

— ჩემი პირველი ცოლი მოდის და ყველას დაგვბოცავს. ის ქალი კი არა, ვეშაპია; ასჯერ ვყავარ გაღახული. სამივე მაგრად დავხვდეთ, თორემ ყველას შავ დღეს დაგვაყენებს.

კარები გაიღო და ოთახში თადეოზის პირველი ცოლი შემოვიდა. ყველას ახედ-დახედა.

შისმა მოიცვა ყველა.

მაგრად მოსწია პირში გაჩრილი პაპიროსი, ნაშუვავი იატაკზე დააგდო, გადაყლაპული ბოლი ცხვირიდან გამოაბოლა და ისე დაჯდა.

— ესენი ვინ არიან?— შეეკითხა იგი თადეოზს.

თადეოზმა ქალებს გადახედა. მის თვალებში მუდარა იყო—არ გამცეთო,— და უპასუხა:

- ჩემი დები არიან.
- ხა-ხა-ხა-ხა!— შე უშნო შენა, ტყუილის უნოც რომ არა გაქვს. განა ესენი ჩემი მულები, შენი დებია თებრონე და ელპიტა? თადეოზი ვაშრა. დაიჭირეს აშკარა ტყუილში. რა თქმა უნდა, პირველი ცოლი კარგად იცნობდა თადეოზის დებს.
- უკაცრავად, დები კი არა, ნათესავები არიან.

— კარგი, ნუ ჩერჩებო. ვინც არიან მე კარგად ვიცი. თქვენ კი რას ვაჩუმიებულხართ?— მიუბრუნდა იგი ქალებს. — თქვენ უნდა რომ ტყუილებს ლაპარაკობს, რატომ არათფერს ვტყვი. ნამდვირი ვარ და საქმელი მინდა. მოიტათ რამე. აბა ჩქარა! მსუ იცით სიტყვების მიღება? ერთი მე მესტუმრეთ. ისე ლაზათიანად გავიმასპინძლდეთ, რომ თქვენც მოგვეწონოთ.

— შენ გენაცვალე, რა ყარაჩოღელი ხარ.— წამოიძახა აცრემლებული ხმით თადეოზმა, რომელმაც სიხარულისაგან კოცნა მოუხდომა.

- აბა, აბა, მაგეთები არ იყოს!
- მარო, გენაცვალე, აბა სუფრა გავაწყოთ— სთხოვა მან უკანასკნელ ცოლს— შენც მოგვეხმარე, გენაცვალე, სონა.— უთხრა მეორე ცოლსაც და საქმეს შეუდგნენ.
- თუ რამე გაქვთ, მეც მოგეხმარებით,— სთქვა პირველმა ცოლმა და დააპირა წამოდგომა.
- შენ არა, ჭირიმე, მოისვენე. სუფრას ჩვენც გავაწყოთ.
- მხოლოდ მალე, პირველ მატარებელს უნდა გავყვე.
- ამ წუთში, ამ წუთში, ჩემო კარგო.
- რას გვაპამულებ შენ?— შეუტიეს ცოლებმა თადეოზს მეორე ოთახში.

თადეოზი მაშინვე გამოვიდა ღვინით სავსე ბოთლებით ხელში.

- რას ლაპარაკობდით?— შეეკითხა პირველი ცოლი.
- პირდაპირ მოხიბლე ისინი, ნატალია, რა კარგი ცოლი გყოლია და როგორ გაეყარო.
- მერე რა უთხარი?
- შევცდი— მეთქი.
- ვაი შენს პატრონს. შენ კი არა, მე გაგეყარე და მე გაგადე.

— ხო, ხო, მართალია! — და ნახევრად ხუმრობით, ნახევრად სერიოზულად თავში ჩაართყა ნატალიამ თადეოზს.

სუფრა გაიშალა. ღვინომ თავისი ჰქნა სიცილიც გაისმა. თადეოზმა მგონი პირველად იგრძნო ცხოვრებაში ასეთი დიდი სიხარული.

— თქვენ გენაცვალეთ, რა მშვენიერი ხართ, ყველაფერში მე ვარ დამნაშავე, თორემ ასეთ ანგელოზთან კაცს უსიამოვნება უნდა მოგვევიდეს?— და თადეოზმა დააპირა ჩაის ჭიქით მათი სადღეგრძელოს გადაყლაპვა, რომ პირველმა ცოლმა თავისი არწივის თვალებით გადახედა.

მეხის გავარდნის წინ რომ სიჩუმე ჩამოვარდებოდა, აი ისეთი სიჩუმე დამყარდა.

— ახლა სერიოზულ საქმეზე მოვილაპარაკოთ.— სთქვა მტკიცედ პირველმა ცოლმა და პაპიროსი გაბოლდა.

— ვაიმე! აძოიობრა თადეოზმა. შესაბრალისი იყო თადეოზი, მაგრამ ქალებს მაინც გაეცინათ.

— ყველაფერი გამოიკვეთილი და ნათელია თვითეული ჩვენთაგანისათვის,— დაიწყო ნატალიამ,— ჩემდათვად მე ბევრი სალაპარაკო არაფერი მაქვს. ვფიქრობ, არც თქვენ. ხომ ასეა? შეეკითხა პირველი ცოლი ორ უკანასკნელს.

— მაინცდააინც აღარაფერი ამის შემდეგ.— სთქვა მეორემ.

— ყველა მოტყუილებული ვართ, მაგრამ განსაკუთრებით მე რადგან მესამე მე ვყოფილვარ.

— მოკვდი კაცი. მღირსეთ განაჩენი.— წამოიძახა თადეოზმა.

— განაჩენის გამოტანამდის სიტყვა გეკუთვნის შენ. რას სთხოვ სასამართლოს.— ჰკითხა პირველმა ცოლმა.

ეს შეკითხვა თადეოზს ისეთი კილოთი მისცა ცოლმა, რომ ქალების სახეზე ღიმილმა გადაიბრინა.

თადეოზი წამოდგა. რა გქნა— სთქვა თადეოზმა. მე ერთი საწყალი კაცი ვარ. რაც გინდათ, ის მაყავით. თუ გინდათ— ყველასი ვიქნები თუ გინდათ ერთერთ თქვენთაგანს მიმაკუთვნეთ.

- მე არ მინდისხარ.
- არც მე!
- არც მე!— ერთმანეთზე მიხალეს ცოლებმა თადეოზს.
- ხუმრობთ თუ მართლა?— ნუთუ ისეთი არარაობა ვარ, რომ არც ერთს აღარ გინდივართ?— შეეკითხა თადეოზი. და არ იცოდა, ხუმრობდნენ თუ მართალს ამბობდნენ მისი ცოლები.
- მაგრამ თადეოზი მალე დარწმუნდა, რომ ცოლები არ ხუმრობდნენ.

მიდიოდა თადეოზი მარტო და ფიქრობდა:

— ისევ უცოლო ვარ... „შეირთავ ინანებ, არ შეირთავ ინანებ...“ ეს პრობლემა ვერც პლატონმა გადაჭრა, ვერც მე... ისევ გადაუჭრელი რჩება.

ცხოვრება მამა ამბროსისა

ეს ამბავი ჩემი ბავშვობის ხანაში მოხდა: ეკლესიაში ტრაპეზის მარჯვენა გვერდით, იამოხსნასთან იდგა მამა ამბროსი ჯვრით ში, ამბროსის წინ დაჩოქილიყო დიაკვანი წაქვიფორე, რომელმაც სიბერის გამო აღსარება ისურვა: ნიკიფორეს ბელატ თავს ოლარი ფარავდა.

ხატების წინ ერთი სანთელი-ღა ბეუტავდა სულ კუთხეში, — სკამზე სანთლის გამყიდველ სოკრატს ჩასძინებოდა.

— აბა დიწყე, — წარმოსთქვა ამბროსიმ და თვალები ზევას აღაპყრო.

— მამაო ამბროსი — დიწყო ნიკიფორემ — ჩემი ცოდვები, მეტად დიდია, საიდან დავიწყო არც კი ვიცი:

— წითელ პარასკევს, რომ ზედაშეს ნაცვლად ხატის ზეთი დალიეთ ამაში მე მიმიძლოდა ბრალი.

— როგორ? — გაიოცა ამბროსი.

— თქვენი შენახული ზედაზე მე ღავცალე და ღვინის მაგივრად შიგ ხატის ზეთი ჩავასხი.

— მაგის გამო ორი თვე მქონდა კუჭი აშლილი. ცოდვა დიდია — წამოიძახა ამბროსიმ, — შეგინდოს უფალმა.. სხვა?

— მთავარანგელოზობას რომ თქვენი ანაფორის ჯიბეში ჩატენილი სამოცდაჩვიდმეტი სფისკვეერი დაგეკარგათ, მე და სოკრატიმ გავინაწილეთ..

ამბროსი მთლად ანთო მაგრამ თავს იკავებდა.

— ცოდვა დიდია... შეგინდოს უფალმა. სხვა?

— საწირავი და საპანაშვილო ხანდახან მეტი თანხა ამიღია, ვიდრე ეს თქვენთვის მიჩვენებია.

— არა, მაგას მეც ვგრძნობდი, გაპატროს უფალმა, სხვა?

— მე რომ მსუქანი ცხვარი მყავდა, სოფლიდან ჩამომიყვანეს მეთქი რომ გეუბნებოდი ქალმა შემოსწირა ეკლესიას..

— მერე შე უსინდისო ერთი ბარკალი დაგენანა ჩემთვის? — წამოსთქვა ამბროსიმ და სიბრაზისაგან ხმა ყელში ჩაუწყდა... სხვა?

ამას წინათ პავლეს რომ სახლში ნათლობა ჰქონდა და იქედან სახლში მთვრალი წამოგვიყვანეთ, გზაში თქვენი ჯიბიდან მოვიპარე: ორი წყვილი დანა-ჩანგალი, ქათმის ორი ბარკალი, ცხვრისთავი და ოთხი ხაჭაპური, უკან დაბრუნებისას გზაში შევისვენე და იმ დანაჩანგლით ნახევარ საათში გავათავე ყველაფერი.

— შეგინდოს უფალმა. სხვა?

— მამაო ამბროსი, ვხედავ გწყინთ ყველაფერი და უკანასკნელ ცოდვას ველარ გეტყვი..

— სთქვი, სთქვი ნუ დაფარავ.

— ვაი თუ... — შიშობდა ნიკიფორე.

— უფალი იყოს შენი შემწე და მფარველი აბა, განაგრძე..

— მამაო! როცა თქვენ თბილისში კათალიკოსთან წაბრძანდით, პეტრე მღვდლის დასასმენად...

— მერე?

— თქვენმა მეუღლემ მიმიპატიუა სახლში...

— მერე?

— ბოკაჩიოს წიგნები მაკითხა, შითხრა მეტად საინტერესო და სასარგებლო წიგნიაო.

— მერე?

— მეტის თქმა არ შემიძლიან მამაო ამბროსი..

— შენ დაგიტყვევია ჩემი ოჯახი და მეტს რაღას მეტყვი? — წამოიძახა ამბროსიმ და ნიკიფორეს თავში ჩასართყმელად ჯვარი მოიმარჯვა.

— არ მომკლა მამაო ამბროსი, მაპატიე..

ამაო იყო მუდარა, ნიკიფორეს თავზე ჯვარდინი კოპი გაკეთდა. მაგრამ მამა ამბროსი როდი დაჯერდა „ჯვარდინი კოპით“ იგი უკან დასდევდა ნიკიფორეს, ეკლესიაში. ხმაურზე სოკრატიმ თავი წამოპყრო:

— აჰ, რას შვრები მამაო ამბროსი, არ დაარტყა კაცო, ნიკიფორე ტრაპეზში შეუხვიე ბიჭო — ყვიროდა სოკრატი და უკან დასდევდა მოჩხუბრებს.

ნიკიფორემ დაეითნი მოიმარჯვა ხელში და ამბროსის მიუბრუნდა:

— აბა დამქარი თუ ბიჭი ხარ, აბა დამქარი...

ამბროსი შედგა და ორთავეს მიუბრუნდა:

— არცერთი არ ხართ პატიოსანი...

— პატიოსანი რომ იყო ეკლესიაში არ იმსახურებდი — მოუჭრა სიტყვა ნიკიფორემ ამბროსის.

ამ დღიდან ამბროსი და ნიკიფორე მოსისხლე მტრები შეიქმნენ ერთ მეორისა..

ამბროსიმ ნიკიფორეს თავიდან მოშორება გადასწყვიტა და ხერხიც მალე მოიფიქრა:

შემოდგომის ღრუბლიანი ღამე იყო. პირქუშ ცას წარბი შეეკრა და უკუნეთი გამეფებულ იყო.

შავი აჩრდილი აეკრა გაღავანს. ეკლესიის ფანჯარა ფრთხილად გამოაღო და... ფანჯრიდან ეკლესიაში რაღაცამ ბრაგვანი მოიღო. უცნობი შედგა, თვალი მიმოავლო იქაურობას. ტრაპეზიდან გამოაღავა ვერცხლეული და როცა ოქროს ვარაყიან ხატს მოჰკიდა ხელი ეკლესიაში რაღაც ხმა გაისმა:

— არ იპარო, არ იმრუშო, არა კაც ჰკლა....

უცნობი მუხლებში ჩაიკეცა:

— მომეჩვენა თუ რაღაც ხმა იყო, რა მფრთხალი ვარ, რასაკვირველია მომეჩვენა — ჩაილაპარაკა უცნობმა და ზეზე წამოდგა, სანთელი აანთო.

— განვედ სატანა ჩემგან — კვლავ გაისმა საყდარში. უცნობმა თითქოს იცნო ხმა, უნდოდა რაღაც ეთქვა მაგრამ ცამ დაირგვინა და ქექაქუხილმა შესძრა არე-მარე.

უცნობმა შიშისაგან საზარლად დაიღრიალა და ძირს გაიშოტა.

ეკლესიის კუთხეში დილოგი გაიმართა:

— შენ გეისმის? გეყოფა ბოდვა, ადექი ზევით...

— რა იყო კაცო? — იკითხა ნიკიფორემ.

— ეკლესიაში ვილაცამ დაიღრიალა..

— ოჰ, კაი, კაცო, რატომ გიყვარს მაგისთანა რამეები შენ.

ქექა-ქუხილი კვლავ განმეორდა. ელვის შუქზე ნიკიფორემ და სოკრატმა რომლებიც წვიმას შეუშინდნენ და მახლობელ სოფელში თავიანთ სახლში წასვლას — ეკლესიაში დამის გათევა ამბჯობინეს, აშკარად დაინახეს რომ აიტაკზე ვილაცა ეგდო.

— ვინ უნდა იყოს? — შეფიქრიანდა ნიკიფორე — გაკარი, სინათლე ჩქარა.

სინათლის შუქზე ნაღველ ნივთებთან ერთად იატაკზე ეგდო ენა ჩავარდნილი..

— ამბროსი! რამ მოგიყვანა კაცო ამ შუალამისას აქ? — გაოცდა ნიკიფორე.

— აჰაა. — წამოიძახა სოკრატმა, — მივხვდი, მივხვდი. — და სოკრატმა ნიკიფორეს უამბოდა თუ როგორ უამბო ამბროსიმ მას, რომ სურს ეკლესიის გაჭურდვა მხოლოდ იმ მიზნით. რომ ნიკიფორეს დააბრალოს ყველაფერი.

— ხმა ამოიღე კაცო? — არ ეშვებოდა ნიკიფორე.

— აააა, აააა, — ღმუღოდა ამბროსი და შევლას ითხოვდა.

მეორე დღეს ნიკიფორემ და სოკრატმა მთელი სოფელი შეჭყარეს.

— ეკლესიაში წმინდანი გამოგვეცხადა და ამბროსის შიშისაგან ენა ჩაუვარდაო — და საბუთად ამბროსის ნახვას ასახელებდნენ.

— მერე რა გითხრათ წმინდანმა? — იკითხა ერთმა..

— რა გვითხრა და, ნიკიფორე, რა გვითხრა ბიჭო წმინდანმა?

— რა გვითხრა და „გრწამდეთ ერთი ღმერთი მამა ყოვლისა მპყრობელი შემოქმედი ცათა და ქვეყნისაო“.

— მეტი არაფერი უთქვია?

— ახლა ამდენი კი არ ცალოდა, სხვაგან ეჩქარებოდა და დაგვიბარა:

„მოელოდეთ აღდგომასა მკვდრეთით, და ცხოვრებასა მერმისა მის საუკუნესა ამინო“.

ამბროსი გულზე სკდებოდა რომ მისი სიმუნჯით ნიკიფორე და სოკრატი თანხას აგროვებდნენ, მის სიმუნჯეს სასწაულს აწერდნენ და მას მხოლოდ მეექვსედს აძლევდნენ.

— მომარჩინეთო — იხვეწებოდა ამბროსი.

— აჰ რას ამბობ კაცო? ეუბნებოდა ნიკიფორე — მერე ამ სასწაულს ვინ დაგიჯერებს?

— უფრო მეტს ვილაპარაკებ საიქიოზე — ხელით ანიშნებდა ამბროსი. ექიმებმა სთქვეს: შიშით ჩავარდნილი ენა შიშით ამოედგმებო.

ერთი დღეს როცა ამბროსი სახლში მარტო იწვა და ფულის მოგების გეგმებს აწყობდა, ოთახში შემოვარდა დათვის ტყავში გახვეული ვილაცა, მივარდა ამბროსის და ჯიჯგნა დაუწყო. ამბროსი უძრავად იწვა. დათვის ტყავში გახვეულმა სოკრატმა დიდხანს ანჯღრია ამბროსი და, ეხვეწა. — ნუ დამლუპავ, არ მოკვდე, მუნჯათ მაინც იცოცხლეო, — მაგრამ ამბროსიმ თქვენი ჭირი წაიღო.

კ. გოგიაშვილი

შოთას წინაშე

უკვდავ შოთას წინაშე წარსდგა ორი პოეტი. დიდხანს უმზირეს მის, შთაგონებით სავსე, ნაოჭიან უბზლს, მიმზიდველ თვალებს, ულვაშებით დაფარულ ტუჩებს და შეკითხვა მაინც ვერ გაბედეს.

— რა გინდათ თქვენ? — მიმართა შოთამ.

— მე მინდა სახელი. მინდა შენებზე უკვდავი ვიყო. მინდა ჩემმა პოეზიამ საუკუნეები გადალახოს და მაინც იყოს. — გოროზად უთხრა პირველმა.

— მეც სახელი მინდა. — მოკრძალებით წარმოსთქვა მეორემ. — მინდა ჩემი სიტყვა ძლიერი იყოს, მსმენელთათვის დიდი მარგი,

— გვითხარი შოთა, როგორ მოვიქცეთ, რა დონე ვიღონოთ...

— ორივეს კეთილი განზრახვა გქონიათ. მობარული ვარ დიდად..

— ჩვენ მზადა ვართ თავი გავწიროთ.

— გვარქვი დიდებულო, რა გზას დავადგეთ.

— თქვენ გინდათ სახელი? გინდათ უკვდავება?

— გვინდა, დიდებულო.. — შეღალადეს პოეტებმა.

— თქვენ გინდათ შაირობა და ხომ იცით რომ იგი — სიბრძნისა ერთი დარგი?..

— ვიცი უკვდავო! — შეძახა პირველმა, — მე მუდამ მაღალ სიტყვებს ვთხზავდი და იღუმალ ბუნდოვანებაში ვხვევდი, რათა შეუცნობი აზრები გამომეთქვა... ჩემი ლექსი სჭექდა და გარეგნობით მზიბლავდა...

— შთაგონება ჩემი აზრიანი იყო. ლექსი შინაარსიანი... ჩემს ლექსებს კითხულობენ, მაგრამ მასზე არ ლაპარაკობენ. — თქვა მეორემ.

— შაირობით გინდათ სახელის მოხვეჭა, მაგრამ იცით რომ:

მოშაირე არა ჰქვია

თუ სადმე თქვას ერთი ორი;

— ჩემი შაირი მუდამ მაღალი ღირსებისაა, დიდა შოთავ! მე განსაკუთრებული მსმენელები მყავს და უმრავლესობისთვის თავს არ ვიძვირებ... ჩემს ლექსებს მეგობრები აქებენ... მეგობრების შემწეობით ყველა კომისიებში შირჩევენ და ხშირად გაზეთებშიაც კი ვიხსენები...

— ჩემი ლექსები ჩემს ამხანაგებს და ნათესავებს მოსწონთ, ღვინის სმის დროს შეაქებენ ხოლმე ჩემი მეგობრები ჩემს ლექსებს, მაგრამ კომისიებში არ შირჩევენ და გაზეთებში არ ვიხსენები.

— თქვენ გინდათ სახელი და იცით რომ შაირის სათქმელად საჭიროა, — გული, ცნობა და გონიერება?..

— მე ბევრი ცოდნა მიმიღია და შემისწავლია მრავალი უცხოეთის მწერალი. განვითარებული ვარ ლექსალობის კანონით და ვიცი სადაც რა სიტყვა მოუხდება...

— მე გული მაქვს დიდი გული.

— შაირებით გინდათ სახელი მოიპოვოთ — იცით, რომ როგორც შეყვარებულს, ისე მოშაირეს უნდა, —

ერთი უჩნდეს სამიჯნურო? —

უთხრა შოთამ.

— მე იმდენად ვარ გატაცებული ჩემი მელექსეობით, რომ ამისთვის დავტოვე ჩემი პირადი ზრახვები. მხოლოდ ლექსებს ვკითხულობ, ლექსებს ვმღერი. ლექსის დასაბეჭდად გააფთრებით ვიბრძვი.

— მეც ყველაფერი დავტოვე და მხოლოდ ჩემი მიჯნურისათვის ვწერ.

— ასეთი ლექსებიც კარგია,

სანადიმოდ, სამღერებლად

სააშვიკოდ, სალადობოდ

ამხანაგთა სათრეველად... —

წარმოსთქვა შოთამ.

— გვარქვი დიდებულო, რა გზას დავადგეთ, რომ სახელი მოვიხვეჭოთ?

კვლავ შეთხოვეს პოეტებმა.

— თქვენ გინდათ შაირობა, გინდათ სახელი და იცით რომ ამისთვის, უპირველეს ყოვლისა, უნდა გქონდეთ, —

ენა გამოთქმად, გული და ხელოვანება...

— მე დავუფუფლე ხელოვნებას და შემოძლიან სიტყვები ისე ავამღერო, რომ ხალხს დიდ პოეტად მოვეჩვენო...

— მე გული მაქვს გრძნობიერი და შემოძლიან მსმენელი ავატირო. გული და ცრემლი ერთად ამიღვსია და ბევრი გულჩვილი დამილონებია... მაგრამ არაფერ მაქვს, რადგან ვერ ვახერხებ მეგობრების შერჩევას...

— თქვენ გინდათ ხელოვნებას ემსახუროთ და იცით, რომ იგი მსხვერპლს მოითხოვს თავის საკუთრებეველზე?.. — შეეკითხა შოთა.

— მე დავთმე მამაჩემის ქონება, მივატოვე სოფელი და კეთილი ცხოვრება. მე ნიჭიერი ვარ და სახელმწიფომ უნდა შემიწახოს, რათა შევწყვიტო ფიქრი ყოველივეზე გარეშე პოეზიისა... — განმარტა პირველმა.

— მე მივიწყებული მაქვს ჩემი თავი და ცოლშვილიც. — ლექსებსა ვწერ და... მოვითხოვ ნიჭიერება ჩემი დაფასდეს...

დაურთო მეორემ.

— თქვენ გინდათ უკვდავება? — კვლავ შეეკითხა შოთა.

— მზადა ვართ სახელოვანო... — შესძახეს პოეტებმა.

— მე ხშირად ლამეები გამიფენებია, რომ სიტყვა ჩამომეთალა.

— მე ბევრი განცდები მიმიღია ლექსის გულისთვის. მე კეთილი გული მაქვს და განა ეს არ კმარა, რომ ხალხმა მიმიღოს და პატივისცემით ცხოვრება ჩემი გამატარებინოს?..

— გვითხარი შოთა, გვასწავლე. გვიჩვენე გზა, როგორ მოვიპოვოთ სახელი? — შეღალადეს პოეტებმა.

— თქვენ გინდათ უკვდავი გახდეთ და ამისთვის გივლიათ თუ არა ხალხში და მოგიძებნიათ ძვირფასი მარგალიტები, რომ ლექსებში ჩაგექსოვათ, რათა იგი გამხდარიყო, —

საღმრთო საღმრთოდ გასაკონი

მსმენელთათვის დიდი მარგი?

ერთხელ კიდევ შეეკითხა შოთა.

— პოეტებმა თავი ჩაღუნეს. ერთმანეთს შეხედეს. დიდხანს სდუმდნენ და ხმას ვერ იღებდნენ...

— გვითხარი სახელოვანო, როგორ მოვიქცეთ? — შეჰკითხეს ისევ. კვლავ თვალები ალაპყრეს და მისწრაფებით შეაქებდნენ მის შეკრულ წარბებს.

შოთამ მხრები შეარხია და წარმოთქვა, —

— განვედით ჩემგან...

— დიდებულო შოთა ნუ დავგლეჯავ, გვითხარი რამე?..

— ყველაფერი გითხარით. თქვენ გინდათ სახელი და კი არ უწყით, რომ იგი ადვილად არ მოიპოვება. იგი მოვა მისთვის ვინც მას არ ელის და როცა არ ელის. ის მიეკუთვნება მას, ვისაც გული აქვს დიადი და არა მარტო დიდი სურვილი... შაირობა ვით სიყვარული თავგანწირვას მოითხოვს, არა ისეთს, თქვენ რომ გგონიათ, — ამიტომ დაუტყვევთ ტაძარი იგი წმინდა და ყოველდღიურ ცხოვრებას შეუღდექით...

სანდო

ნიანგის ლექსიკონი

აგარაკი — ცოლის ყოველწლიური ავადმყოფობა.

ავტომატი — ხელით სატრიალებელი, თავშესაქცევი აპარატი.

არევა — სანახაობა ავტობუსის გაჩერების ადგილას.

ბარათი — იანვარში გამოგზავნილი მაისში მიღებული ქალაქი.

ესტრადა — ერთი და იგივეს რამოდენიმეჯერ განმეორება.

რემონტი — საბინაო სამმართველოების დაპირება.

ნათკლა

ჩააცივდნენ სამსონს მეგობრები.

— კაცი, ერთი კამბანია შენც გადინხადე დაგვპატიე, გაჭირვება არა გაქვს და არაფერი.

სამსონმაც გადასწყვიტა მეგობრების სურვილის დაკმაყოფილება და ერთ გამოსასვლელ დღის წინა საღამოთი ვახშამზე მიიპატიჟა ისინი.

— საშსონ! — მიმართა სამსონს ერთ-ერთმა მისმა უახლოესმა მეგობარმა, — მოდი ერთი ისეთი რამ მოვაწყობთ ვახშმის წინ, რომ მხიარულება გამოიწვიოს, მე ძლიერ მიყვარს კურიოზები და სურპრიზები.

— რა ვიცი, მოვიკონე რამე — უთხრა სამსონმა.

— აი მაგისათვის დაუძახოთ ჩვენი კლუბის რეჟისორს დათიკოს, ეშმაკი კაცია, რამეს გამოიგონებს.

დაუძახეს დათიკოსაც. სამივე მოილაპარაკეს ხვალინდელ ვახშამზე და დადგინეს:

სამსონი ვითომ მაჰჰადიანია, საჭიროებს ფორმალურად გადანათვლას, ვინაიდან დოკუმენტები დაკარგულია და საჭიროა მათი აღდგენა. ამისათვის მოეწყოს სამსონის ნათვლა ქრისტიანულ წესით, გადანათვლის ის მისი სურვილისამებრ და აღდგენილ იქნეს საბუთები.

— ვაშა, დიდებულია, — შესძახეს სამთავემ.

ამ საქმეს, რასაკვირველია, მღვდელი სჭირდებოდა დიაკვანი და სანათლავის სხვა საგნები. ამიტომ მათი ნაცნობებიდან მღვდლობა შალვას დაევა და დიაკვანობა — კოტეს.

ამავე საღამოს სამივე ესტუმრა ერთ ყოფილ მღვდელს სიმონს.

— სიმონ, — მიმართეს მეგობრებმა, — წამობრძანდით ჩვენთან, პატარა საქმე გვაქვს და პურმარილზე გეტყვი.

სიმონი მეგობრებმა სასადილოში ჩაიყვანეს.

— აი სიმონ რა გვინდოდა შენგან — მიმართა მას აპოლონმა — ჩვენი სამსონი გვინდა მოვნათლოდ ხუმრობით. და უნდა გვასწავლო რა ლოცვა უნდა იქნეს წაკითხული და როგორ შესრულდეს ყველაფერი ეს. მაღარიჩი, რასაკვირველია, ესლავე იქნება.

— იმე! მაღარიჩი თუ იქნება გენაცვალეთ მაგას კი არა, თუ გინდა, ანტექრისტეს ლოცვას გასწავლით.

მეგობრებმა ქალაქის ფურცელი და ფანქარი მიაწოდეს და სიმონმაც ჩამოსწერა რა დროს რა უნდა ყოფილიყო შესრულებული. წასაკითხ საღვთო წიგნების თხოვებასაც თითონვე დაპირდა.

ნაპურმარილვე სიმონს გამოემშვიდობნენ მეგობრები და კლუბის სცენისკენ გასწიეს. გამოიტანეს რეკვიზიტიდან სანათლავი ემბაზი, მღვდლის სამოსი, ტანსამოსები და გასწიეს სამსონისაკენ.

მეორე დღეს მოწვეულ იქნა ნათლიებთან მათი მეგობრები-მასწავლებელი ვანო, აღმასკომის თავ-რე ნოე, კლუბის დირექტორი სოსო და რაიონულ მებრძ. უღმერთოთა — კომიტეტის თავ-რე იპოლიტე.

საღამოსთვის ყველაფერი მზად იყო. სამსონის სამი ოთახიანი ბინა სავსე იყო სტუმრებით. ერთ-ერთ ოთახში სანათლავი ემბაზი იყო დადგმული გარშემო წვრილა სანთლებით მოჭედილი. მალე ნათლიებიც შეიყარნენ. ვანომ დიდი უშველებელი თაიგული გადასცა. „ნათლულს“.

— აჰა. ჩემო სამსონ, გაიზარდე დიდი კაცი, — სიცილით უთხრა მან. დანარჩენებიც არ მისულან ხელცარიელი, ხოლო იპოლიტემ გულზე დასაკიდი ვერცხლის პატარა ჯვარი გადასცა.

— ეს ჯვარი, ჩემო სამსონ, იცი რა არის? ძველებური ჯვარია. ვილაცამ მომიტანა მუზეუმში გასაგზავნად და შენ გიფეშქაშე ამ ბედნიერ დღისათვის, — მოიწონა თავი იპოლიტემ. სტუმრებში ჩურჩული იყო, ვერ გაეგოთ რა საჭირო იყო ამ დროში ნათლობის ჩატარება. რეჟისორი დათიკო ყველას უხსნიდა, რომ ამას მოითხოვდა დოკუმენტების ინტერესი, რომ სარწმუნეობის თავისუფლება და სხვა. აჯერებდა ყველას. მოვიდა „მღვდელიც“ უკან ერთი ჩოხა ჩამოხეული ყაბალახიანი „დიაკვანი“ შემოყვა. მღვდელს გრძელი წვერი ქონდა გაკეთებული დიაკვანს კი თმა. შემოსეს მღვდელი დაიწყო ნათვლა. საერთო სიჩუმე ჩამოვარდა.

— კი მაგრამ, როგორ გავხსნათ ეს ისტორია ბოლოს, რით დავამთავროთ? — ჩაუჩურჩულა აპოლონმა დათიკოს.

— მაგის დარდი გაქვს შენ? არხეინად იყავი — უბასუხა დათიკომ და „მღვდელ-დიაკვანს“ რაღაც ჩუმად ყურში ჩაუჩურჩულა.

— აბა მობრძანდით ნათლიებო, — მიმართა მღვდელმა ნათლიებს. წინ სამსონი და უკან ნათლიები უვლიან ემბაზს.

— ვიჯმნი ეშმაკისაგან, განვდევნი სატანას — იმეორებენ ნათლიები. ბოლოს გათავდა ნათვლა. მღვდელმა ჯვარი გადასახა ნათლიებს. იპოლიტემ, სამჯერ მაგრად გადიწერა პირჯვარი, ჯერ ჯვარს ემთხვია და მერმე შალიკო — „მღვდელის“ ბარჯგვლიან ხელს დაეწაფა. სასტუმრო ოთახში სუფრა იშლებოდა.

— აბა მობრძანდით მეგობრებო, ვიმხიარულოთ ეხლა და აღვნიშნოთ ჩვენი სამსონის გაბედნიერება.

— მიმართა სტუმრებს აპოლონმა და დათიკომ.

სტუმრები ნელა-ნელა დალაგდნენ მაგიდის გარშემო. ნათლიებიც ერთად დასვეს.

— მამაო, მობრძანდით. — მიმართა დათიკომ მღვდელს.

— არა შვილო, ძლიერ მეჩქარება, სხვაგან ვარ წასასვლელი და ამიტომ ბოდიშს ვითხოვ, იმხიარულეთ თქვენ.

არ მოიცადეს მღვდელ-დიაკვანმა. აპოლონმა და დათიკომ ბოდიში მოითხოვეს და კარებამდე მიაცილეს ისინა.

— აბა, დავიწყეთ, დროა, მიირთვიეთ, — ეპატიყებოდა სტუმრებს სამსონი.

ჯერ გამეფებული სიჩუმე არ იყო დარღვეული, რომ ამ დროს საშინელი ყაყანი მოისმა კარებს უკან.

— რა ამბავია მანდ? — გადასძახა სამსონმა შინაურებს.

ამის თქმა ვერ მოასწრო სამსონმა, რომ მისი ცოლი გიჟივით შემოვარდა ოთახში.

— უი ჩემს თვალებს არიქა გამოდი, მღვდელი და დიაკვანი ჩხუბობენ საშინლად.

სტუმრები შეშფოთდნენ.

— დაწყნარდით ამხანაგებო! — დააშოშმინა დათიკომ.

— არა უშავს რა ალბათ ფული ვერ გაიყვეს.

— ღმერთო კი მომკალი, ფულზე ალაპარაკებთ მაგათ? სირცხვილია — იუკადრისა ნათლია იპოლიტემ და ჯიბეს გაიკრა ხელი. — აჰა, მიეცი დათიკო! — და სამთუნინანი იძრო ჯიბიდან.

— არ არის საჭირო, საკმაო მივეცი. — დააწყნარა აპოლონმა, დათიკომ აღელვებული მღვდელ-დიაკვანი ოთახში შემოიყვანა.

— დაწყნარდი მამაო, როგორ გეკადრებთ.

— როგორ თუ დავწყნარდე, როდესაც ესეთი ლოთი, ოხერი დიაკვანი მყავს, ყოველთვის ნახევარს მედავება ფულს, მესამედი კი ეკუთვნის — დეღავდა „მღვდელი“.

— ვინ არის ლოთი და ოხერი შენი... — და „დიაკვანი“ სწვდა „ხუცესს“ წვერში ისიც „დიაკვანს“ თმაში. ატყდა საშინელი კვილი ქალებისა, კაცების ხმაური და... სტუმრების თვალწინ თმა და წვერ გაცლილ მღვდელ-დიაკვანს მაგიერ მათი საერთო ნაცნობები შალვა და კოტე აღმოჩნდა.

დარბაზში მძლავრი ხარხარი გაისმა, კომედია გათავდა. მარტო იპოლიტე იდგა გაშეშებული და ვერ მოეხერხებინა გაცივნება.

— მივიხვდით, მივიხვდით — ჩაილაპარაკა თავის დასამშვიდებლად მან.

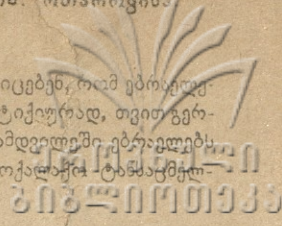
— ეხლა კი მახვიდ შენმა მხემ — დასცინეს სტუმრებმა.

— არა, ქე შევატყვე ეშმაკობა თავიდან, მარა არ ვთქვი. — ტრახახობდა მაინც იპოლიტე. უხერხულობიდან თავის დასაღწევად საღვთოძელოებში იპოლიტემ ასეთი შეფასება მისცა ამ ამბავს.

— ამხანაგებო რასაკვირველია, ასე უნდა გავაბითუროთ ეს ქეყნის მატყუარები მღვდელ-დიაკვნები და ვებრძოლოთ სარწმუნოებას.

— აა ჩემო იპოლიტე, შენ რომ კარგი მომეშავე ათეისტი იყო, შენვე არ გაბითურდებოდი და ეს კომედიაც საჭირო არ იქნებოდა. — დააყარეს სტუმრებმა სიცილით იპოლიტეს.

გერმანელი უაზისტები ამტკიცებენ, რომ ებრაელების დარბევა გერმანიაში ხდება სტიქიურად, თვითგერმანელი ხალხის მიერ მაგრამ სინამდვილეში ებრაელებს არბევენ გესტაპოს აგენტები სამოქალაქო-ტანსაცმელში გადაცმულნი.

უიხი მნამს ბოლო მაკვირვებს...

საბჭოთა საკრავი ამბები

შეშთხვევა სასტუმროში (ხულო)

სასტუმროში ერთი ღამე
გავათიე დიდი ბრძოლით...
ვირთხებს თურმე საბრძოლველად
დაენიშნათ წინამძღოლი.

ბრძოლას ნაღდათ წავაგებდი
არც ნაკლები და არც მეტი,
რომ კომენდატს არ ეშველა
ბრძოლის ველზე თავის კეტით.

მ. კალმოსანი

თოთოსაფილო, ნანო! (ლამისყანა, კასპის რაიონი)

კულტურულ მუშაობაში
ჩამორჩენილხარ განაო...
დაუძინია შენს საბჭოს,
სოფელო ლამისყანაო.
დავისვამს სამკითხველოში,
თოთოსაფილისთანაო.
მოსაძრობია „ბოლტივით“
„მუშაკი“ მაგისტანაო...
ზარმაცს, არასდროს წყინდება:
ძილი და თავის ფხანაო.

იმის მარჯვენას რა ვუთხრა
ვინც ეგ მანდ გამოგზავნაო.
მუშაობისთვის ვერ იცლის,
ენა აქვს, როგორც დანაო.
გაღება სამკითხველოსი
უყვარს მას ხანდისხანაო,
არსად იქნება ვაუკაცი,
და ბიჭი ამისთანაო.

პ. ბლ—ძი

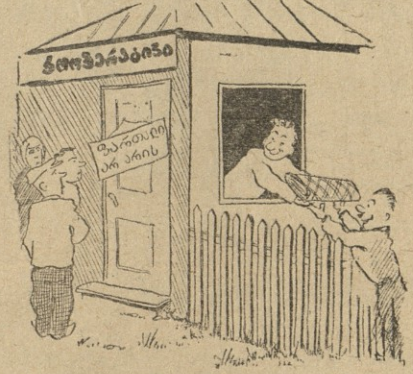
კლუბის გამგე არ ინება (სოფ. ავლევი, ხაშურის რაიონი)

სოფლად კლუბი ავაშენეთ,
უკეთესი არ იქნება,
მაგრამ მუშაობის გაშლა
კლუბის გამგემ არ ინება.
ეხლა დარჩა ეს შენობა
მხოლოდ კლუბად შენებული
სოფლის საბჭოს „მარიფათით“
ბოსლად გამოყენებული.

მახვილი

ნოქრებზე ნაწილდებაო (სოფ. ბორითი, ხარაგაულის რაიონი)

ორშაბათ დილა ვათენდა
მზე მიწას ეფინებაო
ნოქარს ბარათი მიართვეს:
— შენ თუ არ გეწყინებაო.
ხალხი მოგროვდა, მიშველე
გწერს შენი თავმჯდომარეო,
ფეხზე თუ იდგე—არ დაჯდე.
საწყობში მოდი მალეო.—

მან გაიფიქრა: საწყობში
ალბად იქნება კრებაო,
ან და ახალი ფართალი
ნოქრებზე ნაწილდებაო.
მივიდა, მოითათბირეს
საკითხი ასე წყდებაო:
„რაც ჩვენ არ გვინდა, გავყიდოთ
ამით რა დაგვაკლდებაო“.
მაგრამ გახსოვდეთ: სავაჭროდ,
კარი არ გაიღებაო—
რაცა გვაქვს ნუ გეშინია
ფანჯრიდან გასაღდებაო.
ეს თქვეს და მყისვე გააღეს—
ფანჯარამ იწყო კრიალი.
ნაცნობ-მეგობრებს მიჰყიდეს
შეიქნა ორომტრიალი.
ხალხი უტევედა ნოქარსა:
— ღმერთმა არ დაგაცალაო,
დარბაზ არ გაგიღიათ
ფართალი რამ დაკალაო?!

პლატონ ზუმბაზური

ახალდაბა

სასოფლო საბჭოს სახელზე
გვაქვს ბევრი საყვედურია,
ლამით რომ ლაფში ვეფლობით,
რად მოსპეს ელსადგურია.

კარგი რამ იყო ნაძენარში
აქ საზაფხულო კლუბია
დაანგრის და წაიღეს
(ფიცრისთვის ჰქონდათ ჩხუბია).

სატყეო მეურნეობაც
თავის ნაკუჭში ჩამძვრალი,
ნაძვებს რომ ჭრიან ამ ბაღში
„ვერ ხედავს“ სხვაზე გამწყრალი.

აქ სკიპიდარის „ქარხანა“
აშენეს სამი წელია,
მერე კი დადგეს ძეგლივით
ღღმღე არაფრის მქნელია.

ხეობელი

კინო „განთიადი“ (თბილისი, ლენრაიონი)

რალაც უცხო სუნი გაღიობს
დარბაზში, რომ შედიხარ,
ფოეში ტალახი დგას,
გიკვირს, განაშტერი ხარ,

ხან წრიპინებს, ხან ღრიალებს
ხმით მალაღით, ბოხითა,
ეკრანზე რომ კაცი მოჩანს
თავდაყირა, თოფითა...

შენც ყირაზე უნდა დადგე,
და უცქირო ოხვრითა,
თორემ სურათს ვერ გაარჩევ
წვალობ მიხვრა-მოხვრითა.

პაული

ბ ა ს წ ო რ ე ბ ა

„ნინგის“ № 23-ში მოთავსებული მოთხრობის
„მოხელის სიკვდილი“-ს ავტორია ა. ჩეხოვი.

პსეჰო კანკუთი პოეტური

სოფ: ქეციბერაში ცხოვრობდა მონადირე კაცია ცეკვანაძე. არც ერთ სეზონს არ გაუშვებდა კაცია. მისი სამონადირო იარაღები იყო მამა-პაპათაგან გადმოცემული ძველი ხერხები: სასირე, ირენკა სასროლი ბადე, გოდორა, ფაცურა, ძუა, მოლობილი, მოწყობილი, რაგვი და სხვა. არც ერთ მათგანის ყიდვა არ ესაჭიროებოდა კაციას: თვითონ აკეთებდა. ბევრჯერ ყოფილა შემთხვევა, რომ ბიჭები დათვის სანადიროდ თოფებით წასულან, გაწბილებულნი დაბრუნებულან, ხოლო კაციას კი იმავე დღეს ეზოში ტყავი გაუფენია გასაშრობად.

— სად მოჰკალ, კაციავე, დათვი?

— ტყეში, გენაცვალე, სხაპით დავიჭირებ.

ერთ დღით საქათმესთან მისვლა მოუხვდა. ერთმა გარემოებამ გააკვირვა კაცია. სახელდობრ: საქათმის ქვეშ ჩექმის კვალი შეამჩნია. კაციამ იცოდა, რომ მთელ მრეცლში ჩექმა მხოლოდ მღვდელს ეცვა.

იმ საღამოს კაციამ იმავე ადგილას, სადაც ჩექმის კვალმა მიიყვანა, ლობის სარსა და სარს შუა ძაფი გააბა და ტყეში წავიდა დაგებული მახეების დასაზვერად. შინ დაბრუნებულმა ცოლს კურდღლები გადასცა. თვითონ სხაპდაგებულ ლობის სარებისაკენ წავიდა. ნახა ძაფი გაწყვეტილი იყო.

კაციას გულში ეჭვი დაებადა: „დასწყევლოს ჩემმა გამჩენმა“. ჩაილაპარაკა მან და წამოვიდა.

კაციას გულში ეჭვი უფრო გაღვივდა.

ერთ შაბათს კაციას მახლობლად სოფლიდან ნათლული მოუვიდა და მშობლების დახარბები გადასცა:

„ხვალ საღამოს ბავშვი უნდა მოგვინათლოო“.

კაციამ, ბავშვს თანხმობა ვაატანა.

მეორე დღეს კაციამ ლობესთან წნელები და ჯოხები მიიტანა. ლობიდან ნაბიჯით მანძილი მოზომა, და სხაპის მოწყობილობა დაამზადა, ისეთი სხაპისა, რომლითაც ის დათვებს იჭერდა. იქვე მაღალი წყავის ხე იდგა. შეჰყვა და წალდით წვერომდე გასხლა.

მეზობლებმა გაიკვირვეს კაციას მოქმედება. და კითხვის:

— კაცია, ახალი გამოგონება ხომ არა გაქვს?

— ჰო... ახალი გამოგონება მაქვს: ისეთი რამ მანდა დავამყნო ზედ, რომ უზარმაზარი ნაყოფი გამოიღოს.

მეზობლები ვერაფერს მიხვდნენ.

საღამოს, კაციას სამი ძმა იდგა გასხლული წყავის ძირში. კაცია წყავზე ავიდა. ძმებმა მსხვილი თოკი შესტყორცნენ. თოკის ერთი წვერი წყავს წვეროში მაგრად ჩააბა.

ძმებმა თოკი მოსწიეს ხე ნელნელა გადმოიხარა და კაცია მალე მიწაზე დადგა ფეხებით. სამმა მარჯვე ბიჭმა გადმოხრილი ხის წვერი დაიჭირა.

კაცია დატრიალდა და გადმოხრილ წყავის წვეროზე მიბმული თოკის მეორე წვერის ფართო მარჯუტი წინაღვე მიწაში მაგრად ჩაჭობილ ჯოხებში გაბლანდა. როცა ყველაფერი მოათავა, ძმებს უთხრა:

— გაუშვით ხელი!

ძმებმა მოხრილ წყავს გაუშვეს ხელი, მაგრამ ის მაინც იმავე მოხრილ მდგომარეობაში დარჩა.

სხაპი მზად იყო.

ღილით კაცია ოჯახობითურთ ნათლობაში წასასვლელად მოემზადა. სოფ. წიფრაგვარში — ქაიხოსრო ქერქაძისას ყველაფერი მზად იყო ნათლობისათვის. აკლდა მხოლოდ მღვდელი.

მღვდელი პავლე სეფისკვერაცე ყველაფერში ნელი და აუჩქარებელი იყო. მაგრამ ამ საღამოზე კი ჩვეულების წინააღმდეგ ადრე მობრძანდა.

ნათლობის გათავების შემდეგ ვახშამს შემოუსხდნენ. ღამე წვიმიანი იყო და სტუმრები აღარსად წასულან. მთელი ღამე იქეიფეს.

პირველი მამლის ყვილზე კაცია წამოდგა. ღვინით საესე ჭიქა აიღო და წარმოსთქვა:

— უფალო კამპანია! დიდ ბოდის ვიხდი მაგრამ უნდა გამანთავისუფლოთ. საქმე რომ არ თხოულობდეს, დამერწმუნეთ არ გამოგეთიშებოდით.

— გათენდეს ერთად წავიდეთ — მიაძახა ზოგმა.

მამა პავლე წამოდგა. ჩაახველა და წარმოსთქვა:

— გამიგონეთ... როგორც მოგეხსენებათ, ჩვენი კაცია სხვა ხელობის კაცია: მაგას ტყე-ველებში დაგებული ექნება მახეები. თუ დროზე არ მიხვდა, — არ ივარგებს: ხომ შეიძლება სხვამ წაიყვანოს კაციას დატყორღინადირი... ამისათვის ნუ დავაბრკოლებთ...

კაციამ განაგრძო:

— ეს — ჩემი წასვლისა და თქვენი აქ დარჩენისა იყოს. — და ჭიქა დასცალა.

მამა პავლემ თავისი სიტყვა ასე დაასრულა: — გისურვებ ჩემო კაცია; იმდენი მხეცი დაგეჭიროს დღეს, სხვას, რომ არავის დაეჭიროს.

— ამინ! შესძახა ყველამ.

კაციამ და მისმა ცოლმა სტუმრებს თავი დაუჭრეს და იქაურობა დასტოვეს.

მეორე მამლის ყვილზე მამა პავლე წამოდგა.

ჭიქა აიღო და წარმოსთქვა:

— მაპატიეთ პატივცემულო კამპანიავე, — საქმეები მაიძულებს დაგტოვოთ.

მამა პავლეს გზა „აერია“: თვითონ წიფრაგვარილი იყო — მამა პავლე წიფრაგვარის ხეებში.

კარგად გათენებული არ იყო, რომ კაციას ლობეს მიადგა. კალთები გადიქაპიწა და ლობზე ავიდა. აიწია და ეზოში ჩახტა.

„წკაპ! — გაიგონა ხმა კაციამ“

რა იყო, რა მოხდა, ვერც კი გაიგო, ისე აიტაცა რალაცამ ჰაერში და თავდაყირა ჩამოჰკიდა... რამოდენიმეჯერ დაიძახა:

— ვიჯმნი ეშმაკისაგანო, ვიჯმნი ეშმაკისაგან, — მაგრამ მდგომარეობა უცვლელი იყო.

ახალგათენებულზე ყანებისაკენ მიმავალ სოფლებში კაციას ეზოსთან შეგროვილიყვნენ და სიცილით ერთმანეთს ეხეთქებოდნენ. კაცია გამარჯვებული მონადირის პოზით ეზოში ჯირკვ იჯდა და ყალიონს ჰქაჩავდა.

ამართული წყავის წვეროზე ფეხით ჩამოკიდებული მოძღვარი პავლე — გოლგოთელის მწუხარებით გამოიყურებოდა.

იმ დღიდან ქეციმერა — წიფრაგვარელებმა ახალი სიმღერა შემოიღეს:

„გენაცვალე კაციამო, — სხაპით მღვდელი ასწიაო“.

გილიონი

ალაიგვს გასაჭირი

ამას წინათ სასყიდლისთვის მე ერთ წერტში შევიარე: ვნახე ქალი, საღაროში „იდგა როგორც ბადრი მთვარე“. რვა მანეთის ჩეკი ვთხოვე, თუმნიანი მივეც ხელში, უკან ხურდა აღარ მომცა ჩამაყენა განსაცდელში. სიტყვა უთხარ, დამიყვირა: ხურდა ჩეკთან მომიცია, შარს იგონებ? თბილისში ხარ, არ გეგონოს პროვინცია. რომ შარი არ ამტეხოდა, ამცდენოდა გასაჭირი, შევატოვე ხურდა ფული და ნოქრისკენ ვქენი პირი. მიველ მასთან, მორიდებით უთხარ, ძმაო, გამიგონე, ჰა, ჩეკი და რვა მანეთის კარგი თევზი ამიწონე. დატრიალდა და მიჩვენა მუშაობის „მაგალითი“ მან სასწორზე თევზის წონას დააწონა შვიდი თითი. ვკადრე სიტყვა დამიყვირა: — თევზი სწორად მომიცია, შარს აგორებ, თბილისში ხარ, არ გეგონოს პროვინცია. რომ კიდევ არ მოეპარა, თევზს დავსტაცე სწრაფად ხელი, და „ასწყველე მატყუარა მოლოავე და გამყიდველი“.

ალაპიტა

ფეხბურთის მატჩი ქ. წულუკიძის „სტადიონზე“

ჭიათურა

ბულატერი ვარ ტრესტისა,
მინდა მე ფართე ცხოვრება,
მიტომ წავართვი ინვალიდს
მისი კუთვნილი ქონება.
მოურავი მყავს ნაქები
ფენს არ გაადგამს სხვაგანა,
მიცქერის კულის ქიციანთ,
ნასუფრალს ელის ჩემგანა.
გარს ესევიან სტუმრები
ლხინშია მუდამ ბესია,
თუმცა მობეგვეს მაგრათა,
მაინც არ დაუკვნესია.
ერთად ვქეიფობთ დაირით,
არა გვაქვს არვის რიღია,
ბლებისა პროტისა

მეც კი დამწამეს ჩეკების
წაშლა და გადასწორება,
თითქოსო ჩუმად მეჭამოს
კოპერატივის ქონება.
ასევე იყო ჩემ ძმა-ბიჭს
პავლეს რომ დასდეს ბრალდება,
ექსპერტად ვიყავ, მომანდეს,
იმინი საქმის გაგება.
ისე მოუწყე საქმენი
მთლად შეუმცირე სასჯელი,
გზა დაუკეტე ვეჭილებს,
სიტყვა არ მივეც სათქმელი.
ვფიცავ პავლოშას სინდისს

გებუოგა რომ არ გზია!
(თიანეთის სასადილოში)

მოქალაქემ მოსულმა
მოიკითხა სადილი,
„მკვირცხლმა“ ოფიცინტმა
აუსრულა წადილი.
მოსადილე საბრალო
შეკრთა, ფერი ეცვალა:
(ხოჭოს ამოღებაზე
ის ძალიან ეწვალა).
ოფიცინტს ხერხიანს
არ დაებნა ფიქრები;
— თუ ეს ხოჭო გამოდგეს
მე კაცი ნუ ვიქნები.
მე ვამტკიცებ — ეს მწ
თარსი ხოჭო როცა

და ჯი...
ძილი მოს
ამზადა, ის
თევზს იჭერ
იღვა. შეჰყვა დ
მეზობლებმა გ
და კითხეს:
— კაცია, ახალი
გაქვსუ.

— ჰო... ახალი გამოგონეა
რამ მინდა დავაყენო ზედ, რომ უზარმაზარი
ნაყოფი გამოიღოს.
მეზობლები ვერაფერს მიხვდნენ.
სალამოს, კაციას სამი ძმა იღვა გასსლული
წყავის ძირში. კაცია წყავზე ავიდა. ძმებმა
მსხვილი თოკი შესტყორცნეს. თოკის ერთი
წვერი წყავს წვერში მაგრად ჩააბა.
— ზი...

მოღვა.
კიქა აილო და წარმოსტქვა:
— მაპატიეთ პატივცემულო კამპანიაგ, — საქ-
მეები მაძულებს დაგტოვოთ.
მამა პავლეს გზა „აერია“: თვითონ წიფნავო-
რილი იყო... შაიყვ...
ხებმა.

თევზს და... გელაფე დ
და... წყევლე მალა...
მოლაღე და გაყიდველი.